

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

22. Et cùm constituissent illis per singulas Ecclesias Presbyteros, & orassent cum ieiunationibus, commendauerunt eos Domino, in quem crediderunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

nem impietatem & atheismum aperta ab illis inuena esset, dum Ecclesie Christianae vniuersae à tot seculis errores & ignorantias, non minus impudenter quam impietate assererent. De quo Beza in varijs suis epistolis acerbè conqueri coactus est, quae alio fortè loco proferemus. Epist. 8. 18 & 21.

22. *Et cum constituissent illis per singulas Ecclesias Presbyteros, & orassent cum ieiunationibus, commendauerunt eos Domino, in quem crediderunt.*

DOcet hic locus quae esse debeat Ecclesiae Christianae politia, recedentibus ex hoc mundo Apostolis, quos immediate Christus, vel expressa diuini Spiritus reuelatio (vt in Barnaba ac Paulo) ad praedandum & docendum misit. Nempe non vt vel priuatus quisque ex lectione Scripturarum fidem sibi formet ac fingat, vel ad fidei praedicationem & doctrinam quilibet quantumcumque doctus, aut à Spiritu (vt sibi videretur) motus & incitatus, se ipsum ingerat, vel denique vt ab illis fidei doctrinam populus accipiat, quos Princeps aut Magistratus loci ad docendi munus vocat (quibus omnibus modis Ecclesiasticam hodie politiam deprauarunt haeretici) sed vt *per singulas Ecclesias*, id est, per singulos populi Christiani coetus, contubernia, vicinias, parochias,

T 5 (Eccle-

Ecclesiae
Christiana
politia.

1.

2.

3.

4.

(Ecclesia enim cœtum aliquem & multitudinem fidelium significat) ab ipsis Apostolis constituerentur, id est, per manuum impositionem ordinarentur (hoc enim significat verbum Luca *χειροτονήσαντες*, hoc loco) Presbyteri, qui postea *Sacerdotes* à tota antiquitate vocantur, qui docendi munere fungerentur, atque ita demum *Deo committerentur*, in quem *crediderunt*: id est, constituto externo regimine & ministerio, reliqua diuinæ gratiæ suis semper cum Ministris præsentibus, iuxta illud Christi, *Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem seculi*, relinquerentur. Singula sunt hic notanda. Qui constituunt, sunt Apostoli. Sed quòd eadem potestas ad eorum successores Episcopos peruenit, illa vna Pauli sententia ad Titum docet: *Huius rei gratia reliqui te Creta, ut constituas per ciuitates Presbyteros. Qui constituuntur, sunt Presbyteri, & constituuntur illis, id est, ut illis populis præsentibus, apud quos constituuntur.* Vnde alibi Paulus: *Duplici honore digni sunt qui bene præsentibus Presbyteri, maxime qui laborant in verbo & doctrina.* Modus constituendi est *manuum impositio, cum oratione & ieiunio coniuncta.* Hinc apud Græcos Patres, *Ordinatio ipsa Ecclesiastica propriè & perpetuò vocatur χειροτονεία.* Vnde Zonaras Canonum Apostolicorum interpres Græcus ad 1. Canonem Apostolorum, qui sic habet, *επισκοπος χειροτονείται, Imponantur manus Episcopo per duos*

Tit. 1.

2. Tim. 5.

χειροτονεία, Ordinationis ceremonia.

ant

aut tres Episcopos, ita scribit: *ἡ εἰσβολὴ* vocatur, dum quis sacerdos initiatur, absolutio precum, Sanctique Spiritus invocatio. Sic & D. Hieronymus, in com. in Esaiæ cap. 38. *ἡ εισβολή*, id est, ordinatio clericorum, non solum ad imprecationem vocis, sed etiam ad impositionem manus impletur. Sic Theodorus à Pontificibus ordinari *ἡ εισβολή* *ἡ εἰσβολή* nūcupat. In ^b Cōcilio Laodicensi prohibentur *ἡ εισβολή*, id est, ordinationes in præsencia audientium fieri, id est, catechumenorum. Basilius in Moralibus, docens Episcopum facilem non esse debere ad ordinandum, vitur hoc verbo, *περὶ τὰς εἰσβολῶν*. Apud Chrysostomum quum legimus, Non enim Presbyteri Episcopum ordinabant, in Græco est *ὁὐκ ἐἴσεισβόλον οἱ πρεσβύτεροι*. Iuvat hoc loco Calvinicōfessionem audire sanam & orthodoxam; ut ipsi etiam intelligant sectarij, non esse in alienum sensum hæc verba à nobis detorta. Christus, inquit, non tantum Apostolos misit qui Evangelium spargerent, sed iussit etiam institui Pastores, ut perpetua esset & in quotidiano vsu Evangelij prædicatio. Hunc ordinem à Christo positum observant Paulus & Barnabas, quum singulis Ecclesijs assignant Pastores, ne post suum discessum esset ac si eat doctrina. Proinde docet hic locus, Ecclesiam non posse ordinario ministerio carere. Presbyteri hic vocantur, quibus iniunctum erat docendi munus. Et paulò post: Scripores Ecclesiastici nomen *ἡ εισβολή* vsurpant pro solemni ordinationis ritu,

a. Quæst. 48. in Numeros. b. Can. 5.

Reg. 70. cap. 2.

Hom. 12. in 1. ad Tim.

Calvinicōfessio orthodoxa.

qui

qui in Scripturis vocatur *Impositio manuum*. Hac autem loquendi forma optime exprimitur legitima in creandis Pastoribus ratio. Hactenus omnia rectissime, ipsa eum veritate cogente: sed quia hæc illi veritas per omnia nõ placuit, aliquid aspergere veneni oportuit, Presbyteros, inquit, eligere dicuntur Paulus & Barnabas. An soli hoc privato officio faciunt? Quin potius rem permittunt omnium suffragijs. Ergo in Pastoribus creandis libera fuit populæ electio. Sed ne quid tumultuosè fieret, præsidet Paulus & Barnabas, quasi moderatores. Sic intelligi debet Laodicensis Concilij decretum, quod vetat plebi electionem permitti. Hæc ille. Apertam vim Scripturæ Apostolicæ facit: & verbo Dei à tergo reiecto, suum commentum homo improbus obtrudit. Clarè dicit Lucas de Paulo & Barnaba, & non nisi de illis dicit, *Reuersi sunt Lystram & Iconium & Antiochiam, confirmantes animos discipulorum, exhortantesque vt permanerent in fide. Et cum constituissent illis per singulas Ecclesias Presbyteros, &c. commédauerunt eos Domino.* De illis solis hoc totum Lucas narrat. Illi soli vt Apostoli ad hoc ordinati (suprà cap. 13.) ad loca, in quibus prædicauerunt, visitandæ causa reuertuntur. Illi soli, vt Apostoli, confirmant animos discipulorum, & exhortantur. Illi soli constituunt Presbyteros. Quæ hinc de populi suffragijs vel minima mētio? Cur, quod scriptum non est, de suo cerebro obtrudunt hæretici? An populus confirmauit istos discipulos,

Calvinus
Scripturæ
vim facit.

pulos, & exhortatus est eos ad fidei perseverantiam? Si hoc populus non facit, sed soli Paulus & Barnabas; cur non videt & advertit Calvinus, solos eosdem, idque privato officio, Apostolico videlicet seu Episcopali, constituisse Presbyteros? Deinde, si hæc constitutio Presbyterorum est ipsa ordinatio per impositionem manuum, ut rectè hoc loco fatetur Calvinus, ipsaq; manuum impositio non ad populum sed ad solos Pastores pertinet, sicut ipsemet Calvinus alibi aperte professus est his verbis; *Hoc habendum est, non univ-*

Calvinus
ex se ipse
refutatur.

sam multitudinem manus imposuisse suis Ministris, sed solos Pastores: invidet contra seipsum Calvinus con-

Instit lib.
4. cap. 3.
num. 16.

clusit, Lucam, quum narrat Paulum & Barnabam constituisse Presbyteros, eorum solum & privatim factum narrare, de populi autem confectis suffragiis nihil prorsus loquutum esse. Sed voluit Calvinus, quod in sua Institutione prius docuerat (solet quippe non suam doctrinam ad Dei verbum, sed Dei verbum ad suam doctrinam aptare, ideoque prius Institutione edita omnem doctrinam suam tradidit, postea in Scripturas commentarios edidit doctrinam suam, non Catholicam & orthodoxam, conformes) id ipsum hoc loco sua glossa repetere & confirmare. Sic enim ibi scribit: *Refert*

Vbi supra
num. 15.

Lucas constitutos esse per Ecclesias Presbyteros à Paulo & Barnaba: sed rationem vel modum simul notat, quum dicit factum id esse suffragiis: και πολων σαυλης πρεσβυτερων. Creabant ergo ipsi duo: sed tota multitudo,

ut

ut nos Grecorum in electionibus erat, manibus sublatis declarabat quem habere vellet. Hæc ille ibi. Sed hoc furile & audax commentum ipsa litera Apostolica euidenter iugulat, vbi factum describitur solius Pauli & Barnabæ, non multitudinis, idque tale factum quod ipso iudice Caluino solis Apostolis aut Pastoribus competere potuit: *manuum videlicet impositio*. Impudenter igitur in sua Institutione dixit, *Lucam rationem & modum notasse, dicendo id factum esse suffragijs*, verbo videlicet *χειροτονιας*. Nam in huius loci commentario prorsus contrarium affirmat Caluinus. *Verbum*, inquit, *Græcum χειρὸν χειρῶν* quo hic utitur Lucas, significat aliquid manibus sublatis decernere, quod aliter in comitijs populi fieri solet. Scriptores tamen Ecclesiastici nomen *χειροτονιας* a'io sensu usurpant, nempe pro solemnî ordinationis ritu, qui in Scripturis vocatur *manuum impositio*. Hæc Caluinus hoc loco. Lucas igitur, qui verbum *χειροτονιας* non in sensu prophano sed in sensu Ecclesiastico haud dubiè accepit, imò qui per hoc verbum, ipso teste Caluino, impositionem manuum Pauli & Barnabæ denotauit, de populi suffragijs aut populari manuum eleuatione nihil prorsus significauit. Ita tam textus ipsius euidentia, quam aduersarij hoc loco confessio, commentum istud de electione populari tam studiosè per Caluinum asserta ac defensa aperè profligauit.

Sed

Sed & Beza, in eodem hærens luto, eâdem operâ perspicuè refutatur. Veritè homo impudens, vertuntque alij sectarij, *Quam suffragijs creassent*, & ex hac verbi Græci notatione præsumpta, sensum Caluini parentis sui, & *doctissimi interpretis* (vt eum vocare solet) de manuum impositione fortiter impugnat. Audiamus beluam sua verba resonantem. *Ortum* (inquit) *est hoc verbum ex Græcorum consuetudine, qui p. rrectis manibus suffragia ferebat.* Atqui iam ipse Calvinus contra Bezâ, & iuxta vetustissimos Patres à nobis citatos, ingenuè professus est, Scriptores tamen Ecclesiasticos nomen *χειροτονιας* alio sensu vsurpare, nempe *pro solemnè ritu ordinationis, quæ in Scripturis impositio manuum vocatur.* Frustra igitur Beza Græcorum & Paganorum sensum nobis obtrudit. Nec à Græcis sed ab Hebræis potius huius nominis rationem tum Apostolos, tum postea Ecclesiasticos scriptores accepisse, vero propius est. Nempe ab illa *χειροθεσια*, seu manuum extensione, quæ Iudæis Sacerdotibus populû benedicentibus in more erat. Quam etiam manuum non eleuationem popularem, sed extensionem sacerdotalem, ipsam vocis *χειροτονιας* propriam esse significationem, docet Suidas homo Græcus, & Græcæ linguæ peritissimus *χειροτονιων* (inquit) *την χειρα εκτασθων*: id est, quâdo manus extèditur. Sanè non alio sensu Lucam hoc verbum

acce-

Beza corruptio refellitur.

sua q. 303 obryone

31. 34

Presbyte-
 rorū con-
 stitutio
 hoc loco
 ipsa fuit
 impositio
 manuum
 Apostoli-
 ca.

accepiſſe, quā pro ipſa manuū impositio-
 ne, quæ ſine extenſione non fit, perſpicuoſ
 ni fallor, argumēto commonſtrabo. D. Lu-
 cas ſuperiori capite de Presbyteris Antio-
 cheniſ dixerat, quōd Paulum & Barnabam
 ad opus. Apoſtolicum dimiſerunt, *ieiunan-
 tes & orantes, imponenteſq; eis manus.* Atqui hāc
 ipſam manuum impositionem Presbytero-
 rum ſuper Barnabam Paulus vocat *χειροτο-
 νια*. Sic enim de Barnaba ſcribit ad Co-
 rinthioſ: *Miſimus etiam cum Tito fratrem cuius
 laus eſt in Euangelio per omneſ Eccleſiaſ: non
 ſolum autem, ſed & ordinatuſ eſt ab Eccleſiaſ
 comes peregrinationiſ noſtræ in hanc gratiam que
 miniſtratur a nobiſ. Hic frater, de quo Pau-
 luſ loquitur, Barnabas eſt, vt mox oſtende-
 mus. Ait de illo, ordinatuſ eſt, *χειροτονηθεiſ*:
 vbi iterum abſurdiffimū Beza vertit, *Suf-
 fragiſ delectuſ eſt*, quom ex Luca manifeſtum
 fit, non ſuffragiſ delectū, ſed à Spiritu San-
 cto delectum eum fuiſſe; *miniſtrantibuſ enim
 Prophetiſ & Doctoribuſ Antiocheniſ, & ieiunan-
 tibuſ; dixit illiſ Spirituſ Sanctuſ: Segrega te mihi
 Paulum & Barnabam ad opus ad quod aſſumpſi eoſ.
 Tunc ieiunanteſ & oranteſ, imponenteſque eiſ ma-
 nuſ, dimiſerunt eoſ.* Rituſ ſegregādi & mittēdi
 ad opus, erat Manuum impositio. Hanc
 Pauluſ hīc vocat *χειροτονια*, non populi
 ſuffragiſ, ſed *impositione manuum* Doctorum
 factam; nec a populi electione, ſed ex Spi-
 rituſ Sancti expreſſa, vocatione ortam.*

Barna-

2. Cor. 8.
39.

Per. x. alia
corruptio

Act. 13.

Barnabam autem fuisse de quo Paulus ad Corinthios loquitur, (etsi Lucam eum fuisse alij, authore Hieronymo, existiment, Beza verò, eius reiecta sententia, quis iste fuerit, inquiri non vult, ideo fortasse, ne de Barnaba hoc intellectum, improbam eius versionem apertè refutaret) paucis docebo. Sanè ipse Apostoli contextus hoc conuincit. Primum enim, quum ait, *Cuius laus est in Euangelio per omnes Ecclesias*, Barnabæ prædicationem Euangelicam, de qua in Actis tam multa Lucas narrat, pariter cum Paulo susceptam apertè insinuat. Neque enim Lucæ Euangelium aut adhuc scriptum fuisse constat, aut, si scriptum erat, per omnes Ecclesias innotuisse probabile est. Barnabæ autem prædicatio Euangelica non secus ac ipsius Pauli celeberrima fuit. Secundò, quod addit, *Comes peregrinationis meæ ab Ecclesijs ordinatus*, ita clarè Barnabæ competit, vt aliù velle inquirere cui istud conueniat, siue Lucæ, siue Silæ (vt quidam modernus scriptor coniectat) nihil penè sit aliud quàm in media luce per tenebras quærere. Quid enim clarius quàm Barnabam peregrinationis Paulinæ comitem ordinatum ab Ecclesijs fuisse, tum Act. 13. quando ad prædicandum Gentibus pariter cum Paulo solemnè ritu dimissus est, tum Act. 15. quando ab Antiochia Hierosolymam pariter cum Paulo denuo mittebatur ad quæstionem de legalibus

Barnabæ
Pauli so-
cium or-
dinatum
fuisse, nõ
Lucam.

libus terminandam? An hoc aut aliquid simile de Luca, aut Sila, aut alio quopiam legitur? nusquam profecto. Tertio, quod adiungit Paulus, *in hanc gratiam quæ ministratur à nobis*, id est, ad hanc collectionem eleemosynariam, non nisi de vno Barnaba intelligi potest, qui tum ab Apostolis cum Paulo ad hoc munus electus fuit, ut ipse

Gal. 2. met narrat Paulus dicens; *Dexteram dederunt mihi & Barnabæ societatis, tantum ut pauperum memores essemus*, &c. tum antea ex Antiochia

Act. 11. Hierosolymam pariter cum Paulo ad hoc ministerium peragendum missus est: *Mittentes ad Seniores per manus Barnabæ & Sauli*

Neque verò ei quod diximus Barnabam Paulinæ peregrinationis comitem fuisse; quicquam obstat, quòd **Act. 15.** Paulus à Barnaba discessit *assumpto Sila*, quasi ille postmodum perpetuus Pauli comes fuerit, non Barnabas: nam non ita multò post ad Paulum redijt Barnabas, antequam hanc secundam ad Corinthios scriberet epistolam. Nam in

1. Cor. 9. priori ad Corinth. dixit: *An ego solus & Barnabas non habemus potestatem hoc operari?* Deinde, utcumque Silas cum Paulo ad tempus peregrinatus fuerit, non legitur tamè quòd comes peregrinationis Paulinæ ab Ecclesijs ordinatus fuerit, sicut de Barnaba aperte hoc legitur; sed tantum quòd ab ipso

Act. 15. Paulo (discedente ad tempus Barnaba) assumptus fuerit. Denique Chrysostronus,

Theodo-

Silas Pauli comes, nec diu, nec ordinatus ab Ecclesijs.

Theodoretus, alijque omnes Græci interpretes, non nisi de Barnaba Paulum hîc loqui intelligunt. Quum igitur Barnabas à Paulo dicitur ordinatus ab Ecclesijs, χειροτονωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν, id est, per manuum impositionem segregatus & dimissus ad prædicationem Evangelij; manifestum euadit, quòd vox χειροτονεῖν non per suffragia deligere, vt falso & temere ipsum textum peruertunt hæretici, sed per manuum impositionem ordinare significat.

Nunc cum Beza pergamus, & hominis singularem demeritiam magis ac magis aperiamus. Est (inquit) notanda vis huius verbi, vt Paulum ac Barnabam sciamus nihil privato arbitrio gessisse, nec vllam in Ecclesia tyrannidem exercuisse: nihil demique tale fecisse quale hodie Romanus Papa, & ipsius assecla, quos ordinarios vocant. Aperit bestia, cur ita studiosè verbi Græci proprietatem inuertit: ne videlicet aliquam hîc ordinandi Presbyteros potestatem (quam bonus Beza tyrannidem vocat) Paulus & Barnabas exercuisse videantur, qualem in Ecclesia Catholica locorum & Dicecesum Ordinarij Præpositi seu Episcopi exercent. Scilicet scribente Paulo ad Timotheum, *Nemini citò manum imposueris*, docuitne tyrannidem in Ecclesia temere exercere? Rebelles hæretici, legitimam à Christo datam potestatem, tyrannidem vocant; & eius loco popularem electione, homines

Beza Apōstolicam χειροτονωθεὶς pro tyrannide habet.

i. Tim. 5. 22.

mines populares, id est, propriè tyrannidi prospicientes, ita uere moluntur. Sed facta iam ostensum est, *Paulum & Barnabam* sua autoritate (non tyrannide) *constituisse & ordinasse per singulas Ecclesias Presbyteros* absque ullis populi suffragijs, quorum in textu uerbi Dei nulla fit mentio: & extra uerbum uariari Beza non debuit. Addit adhuc: *Quidam hoc referre malunt ad manuum impositionem, quæ ipsa sit prorsus necessaria.* Hoc fecit ipse Calvinus, ipsa eum loci ueritate cogente. Ita nunc ab optimo suo parente & doctissimo Interprete longè fugit Beza. At cur ita? aut unde hîc illi insolitus metus? *Et hoc, inquit, prætextu arrepto uocationem nostram irritam esse dicunt, quoniam Ordinarij, quos uocant, nobis manus non imposuerunt: si e quod non sumus in Romana Ecclesia consecrati.* Expresit suum metum Beza, qui etiam in uirum constantem cadere potuit. Non admittit hoc loco Paulum & Barnabam per manuum impositionem in singulis Ecclesijs Presbyteros constituisse, ualde & meritò sibi metuens, ne hæc forma Apostolica (ad quam illi omnia sua referre uelle uideri uolunt) illis uehementer præiudicet, qui sine huiusmodi forma, nec legitimè uocati, nec constituti, gregem Domini inuaserunt. Calvinus audacior rem totam concessit, aliam sibi euadendi uiam patere arbitratus, ut in præcedentibus ostensum est: Beza præter morem timidior concedere

Beza Calvinum corrigi.

Beza uocatio irrita & nulla.

cedere non audet. Ita hoc loco lupum auri-
 bus lupi isti tenuerunt. Sed res clara est, nec
 amplius repetenda, satis in precedenti ex-
 plicatione, idque ex ipso Caluino, demon-
 strata. Quare Beza, vti cu. nq; ab ordinatio-
 ne per manuum impositionem facta totis
 viribus aufugiat, nec illam hoc loco insi-
 nuari permittat, tamen lectori satisfacere
 cupit, cur ille & sodales sui per manuū im-
 positionem in Romana, id est, vnica & sola
 Catholica Ecclesia, & in qua sola Episcopi
 cernuntur qui manus Presbyteris impone-
 re debeant, ordinati non fuerint. Ita hæc
 res animum eius, & merito, intimè perstrin-
 gebat. Respondeo (inquit) ex ipsis Canonibus,
 quos iactant, irritam esse consecrationem cui
 non præierit legitima electio, aut que sit ab ex-
 communicato. Ostendant autem ipsi vel vnum
 in tota illa hierarchia qui legitime sit vocatus,
 imò qui non sit centies ipso iure excommunicatus,
 si ipsis eorum Synodis stetur. Nos igitur cur ab il-
 lis impositionem manuum peteremus, aut quo iu-
 re ipsi nobis eum tribuerent? Hæc illè. Scilicet
 Beza credendum est, nullum fuisse in toto
 orbe Christiano Episcopum qui manus il-
 li imponeret, nisi iuxta Canones excōmu-
 nicatum, adeoque centies ipso iure excom-
 municatum. Sic solet rebellis in Repub. ne-
 quam, qui abiecto Principis imperio tyran-
 nidem inuadit, nullo ei de more maiorum
 Principis insignia conferente, diadema nul-

Vocatio-
 nem suā
 & suorū
 Beza de-
 fendere
 nō potest.

lo imponente, iuramentum fidei publice nullo accipiente, per ensis traditionem (aut alia aliqua ceremonia de more gentis) potestatem ei publicam nemine demandante, hac vna impudenti voce excipere, nullum esse in toto regni ambitu qui hac illi cōferre idoneus sit, omnes, se vno excepto, aut Reip. perduelles hostes, aut homines impios vel indignos esse. Denique vetus hac est & ipsissima Donatistarum exceptio, qui à nullo Catholico Episcopo ordinari voluerunt, canino rictu clamantes, vt hīc Beza, omnes esse excommunicatos, omnes diuinorum codicum traditores fuisse, aut illis communicantes traditorum scelere inquinatos extitisse. Sed & bonus Beza, qui se Canonum Ecclesiasticorum ita peritū venditat, turpissimè errat, & contra Canones pronunciat, non posse ordinari quempiam, aut manuum impositionem accipere, ab eo qui excommunicatus est: quādo & Episcopus excommunicatus, tamen si manus imponendo grauiter peccat, veros tamen ordines iuxta Canones confert, & ordinatio valet, & in casu necessitatis, id est, publicae Ecclesie utilitatis, ab excommunicato Episcopo manuum impositionē accipere, adeo peccatum non fit, vt etiā laudabile iudicatum fuerit. Nihil ergo miserum Bezam hac exceptio iuuat, quod omnes totius orbis terrarū Episcopos centies fuisse excommuni-

Vide Pe-
rruin Da-
mianum
epist. 15.

municatos portentose proclamet. Alibi latius contra hanc demeriam disputauimus. Quæ igitur tandem tua, Beza, vocatio fuit? *Habemus* (inquit) *nos Dei beneficio certas nostræ vocationis notas, legi imo ab Ecclesijs nostris & vitæ & doctrine testimonio (per Dei gratiam) ornatæ, & ab iisdem electi, ac demum etiam inuocato Dei nomine in nostro ministerio confirmari.* Hæc blanda sunt serpentis verba, quæ quilibet cuiuscunque sectæ sectarius, à suis conuenis & sodalibus in cathedram pestilentie euectus, pro sua quoque vocatione, pari fide, pari veritate proferet. Dicer vnusquisque à suis Ecclesijs sese ornatum, electum, confirmatum. Atqui nec certæ nec vllæ sunt istæ vocationis notæ. Legitimæ vocationis certa nota iuxta Scripturas & praxim Apostolicam est, non ab aliqua particulari factione, sed ab Ecclesiæ Catholicæ Pastoribus ac Præpositis, non solo aut pudo vitæ ac doctrinæ testimonio, sed per illustrem *impositionis manuum* ceremoniam, constitui, ordinari, & ad Apostolicæ vocationis munia obeunda consecrari. Hac vera nota, & in Scripturis reuelata, quia Beza se ac suos euidenter carere cernebat, alias miserè confinxit, quibus acres conscientie suæ latratus nonnihil placaret, & morsus acerbos mitigaret.